

[A. C. Mortensen.]

Valget skal foregaa. Men alt det kan vi forhandle om i det kommende Udvalg.

Men saa melder sig Skattespørgsmaalet. Efter det foreliggende Lovforslag skal Tilflyttere mindst have betalt Skat for Juli Kvartal til Opholdskommunen for at kunne udøve Valgret. Fastsætter vi et endnu kortere Ophold, vil det ikke være muligt at kræve, at vedkommende skal have betalt Skat til Opholdskommunen, og naar man forlanger, at alle fastboende skal betale Skat for 2 Kvartaler af det Finansaar, hvori Valget foregaa, kan man fornuftigvis ikke sige, at de Folk, som flytter til, kan faa deres Valgret, uanset om de har betalt Skat eller ej. Men saa maa man gaa til at forlange, at disse Folk skal stille med Bevis for, at de har betalt de to Kvartalers Skat i den Kommune, de er kommet fra. Det maa være muligt at gøre dette; jeg ved godt, at det vil give noget forøget Administration og maaske kan give en Del Arbejde i de store Kommuner, men det synes jeg man maa se at komme over, jeg haaber i hvert Fald, vi kan naa til et saadant Resultat ved de Udvalgsforhandlinger, der skal foregaa.

Endvidere maa vi ændre Bestemmelsen i den nugældende Lovs § 1, Stk. 1, ifølge hvilken en af Betingelserne for at kunne udøve Valgret er, at man er Skatteyder til Kommunen. Dette maa ændres til noget i Retning af: er kommunal Skatteyder. Som Udviklingen foregaa, er der i Virkeligheden heller ikke mere noget berettiget i at kræve, at Vælgerne absolut skal betale Skat til Opholdskommunen, eftersom man i højere og højere Grad gør samtlige Kommuner til en økonomisk Enhed, i hvert Fald gør mange af Udgifterne fælles for samtlige Kommuner. Man gjorde det første Skridt i denne Retning ved Socialreformens Refusionsordning, og naar de forskellige Udligningsforslag, der for Tiden ligger paa Rigsdagens Bord, og som utvivlsomt vil være blevet Love, inden denne Rigsdagssamling slutter, bliver gennemført, vil man endnu mere være kommet ind paa, at de forskellige Kommuner betaler Skat til hinanden, saa at den Borger, det være Kvinde eller Mand, der har betalt de to Kvartalers Skat, dermed har ydet sit Bidrag til den kommunale Husholdning, og det maa være underordnet, om dette Bidrag er ydet i den Kommune, hvor vedkommende tilfældigvis har Bopæl paa det Tidspunkt, Valget foregaa, eller et andet Sted.

Jeg er tilfreds med Bestemmelsen om, at Valgretsaldere til Kommunalvalg skal

være den samme som til Folketingsvalg. Valgretsaldere er i det hele for høj, men det vilde vel ikke være rimeligt, om der var forskellig Valgretsaldere til Kommunalvalg og til Folketingsvalg, og jeg haaber paa, at vi, inden det næste Kommunalvalg kommer i 1941, skal have faaet ændret Valgretsaldere, ogsaa til Folketinget, saa den til den Tid kan blive lavere, og saa maa vi jo finde os i ved det kommende Valg at bevare 25 Aars Alderen som Valgretsaldere.

I § 8 er der en lille, mere formel Ændring. I den nuværende Lov hedder det, at hvor der ikke er over 2 000 Vælgere i en Kommune, skal man paa Stemmesedlen optrykke alle Kandidaternes Navne. Her ændres 2 000 Vælgere til 5 000 Indbyggere, og det vil give omtrent det samme Resultat. Dette kan vel ingen have noget imod, men jeg vil henstille til Overvejelse, om man ikke helt kunde gaa bort fra dette og saavel i de smaa som i de store Kommuner overlade til Kommunalbestyrelserne selv at afgøre, om de i det hele taget vil optrykke Kandidaternes Navne paa Stemmesedlerne. Jeg finder ikke, der er Grund til det — jeg indrømmer, det er kun et lille Spørgsmaal, selv om det til Tider kan blive Tale om lange Stemmesedler.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa henstille, om man ikke i den kommunale Valglov kunde indføre den samme Bestemmelse, som man fik indført i Amdsraadsvalgloven, nemlig at ingen kan flyttes op paa Listen, medmindre vedkommende har faaet Fordeleingsstallet ved Afstemningen.

Saa er der endelig det Spørgsmaal, om det ikke var betimeligt at ændre eller afskaffe Bestemmelsen i § 22 i den kommunale Valglov af 1908, den konservative Garanti, som man har kaldt den; nemlig Bestemmelsen om, at man i Løbet af en Valgperiode ikke maa udskrive mere end 25 pCt. over det, man udskrev det sidste Aar før Valget, uden at man har faaet Indenrigsministeriets Tilladelse dertil; og ligeledes er der Spørgsmaalet, om man skulde ændre eller afskaffe Bestemmelsen om, at hvis Skatteprocenten — ikke Ligningsprocenten, men den kommunale Skatteprocent — er over 8, kan Kommunen ikke afholde nogen Udgifter uden Indenrigsministerens Tilladelse, og han skal endda forhandle med Finansministeren om det. Nu har disse Bestemmelser, det indrømmer jeg, ikke virket saa haardt, fordi Ministeriet ikke har taget dem alt for strengt, men jeg tvivler om, at der er nogen Grund til at opretholde dem, saa meget mere som vi nu er kommet